

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl 60 kr., za pol leta 2 gl 40 kr., za četert leta 1 gl 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 3. kimovca 1886.

List 36.

Jožef Zupan,

infulirani stoljni prošt, kn.-šk. konzistorijalni izpraševalec za samostalne duhovnije, ud škofijske sodnije, bivši stolni župnik in okrajni dekan itd. itd.

je preteklo nedeljo, 29. avgusta, ob 3 zjutraj, v 76. letu svojega življenja, po dolgi in mučni bolezni, večkrat prejemši ss. zakramente, mirno v Gospodu zaspal.

Vponedeljek, 30. avg., ob 4 popoldne je imel prelép pogrêb. Zastopane so bile vse visoke vradnije, in ker je bilo ravno pred duhovskimi eksercijami, je bilo še več gg. duhovnov, v vsem blizo sto, ki so prečastitega ranjcega spremili k sv. Krištofu. Pokopavali so premilostni gospod knez in škof dr. Jakob Misija. Grob ima prav zraven cerkve.

Velike bilje in slovesna sv. maša zanj je bila danes (v petek) ob 8 v stolni cerkvi.

Veliki dobrotnik na vse strani bodi zlasti ljubljanskemu mestu in rojstnemu kraju Kropi, pa tudi vsi deželi v molitev in blagi spomin gorko priporočen.

R. I. P.

Stolni prošt Jožef Zupan.

Rojen je bil ranjki prečastiti gosp. prošt Jožef Zupan 12. sušca 1811 v Kropi na Gorenjskem. Na prvo je bil za nekaj malo časa poslan na Koroško, pa kmalo je prišel v ljubljansko šolo, kjer je doveršil šolske nauke in je bil 3. avg. 1836 od takratnega škofa Antona Alojzija Volfa posvečen. Prišel je na prvo v duhovsko službo v Srednjo vas na Kočevskem, pa kmalo je zaradi bolehnosti službo zapustil, nekaj časa počival, potem prišel pa za duhovnega pomočnika v Teržič. Čez ne dolgo časa je bil premeščen od ondod k sv. Jakobu v Ljubljano in od tam 1. 1839 za kaplana in nemškega pridigarja v stolno cerkev. V tej službi je bil hitro zaslovel in je bil močno priljubljen, posebno slavljen kot čvrst govornik.

L. 1855 postal je kanonik in stolni župnik. Koliko je zmogel in goreči gospod zlasti od tega časa delal, to dobro pomeni Ljubljana, pa tudi naša dežela sploh. Nimam namena popisovati tukaj njegovga življenja in djanja, nekatere reči pa naj vender omenim. Bil je ranjki gospod, djal bi, podoben dobremu drevesu: kolikor je vspéval v letih in starosti, toliko bolj je bil rodoviten z dobrimi deli. Znano je, kako častljivo je vravnal in olepšal stolno cerkev. Tisoč in tisoč je dobil od bolj ali manj premožnih ljubljancov, katere je obračal v olepšanje lepe stolnice, pri kateri je bilo tako rekoč vse njegovo goreče serce. Nikoli ni mogel prehvaliti svojega predhodnika ranjega Zorn-a, ker je s postavljenjem kape postavil tako lepo krono stolni cerkvi sv. Nikolaja; in ranjcemu mojstru Medvedu ki jo je sozidal, je nedavno postavil spominjsko tablo za altarjem sv. Dizma, kakor tudi malo pred svojo boleznijo v drugi zakristiji tablo, na kateri imamo v malo črtah zaznamnjano proštovo lastni ték in djanje v Šenklašču.

Neugasljiv spomin si je postavil prošt Zupan s prelepim Fürichovim križevim potom v Šenklaški cerkvi in pozneje z ravno takim v Kropi. Pa to mu ni bilo dosti. Veliki prijatelj Kristusovega terpljenja je teh podob oskerbel na tisoče natisniti v zalih bakrorezih, dal je posloveniti knjigo s štirinajsterimi križevimi poti ter jo je, velik del tudi zastoj, razširil s podobami vred po vsi deželi — ne le v slovenskem, ampak z drugo knjigo tudi v nemškem jeziku. Enako je dal na svitlo imenitno knjigo Zvergerja škofa o naj lepši čednosti in naj gerši pregrehi, in še nekatere druge. Velike zasluge si je pridobil z vravnavo in razširjenjem ljubljanskega pokopališča. Kaj je vse storil za Kropo, za ondodno farno in za podružno cerkev Marije D., kdo bo vse to popisal? Krona pa je bil na vse zadnje prelepi ondodni veliki zvon, katerega je napravil iz lastnega premoženja. Kako je bil dober do ubožnih, to vedó reveži povedati, pa veliko tega ne vé levica.

O nadaljnem teku njegovega življenja bodi omenjeno, da 4. okt. 1870 je bil postal stolni dekan ljubljanskega stolnega kapitelja, s papeževim pismom od 18. nov. 1876 pa stolni prošt. Tretjega avg. letos je bila 50letnica njegovega mašništva, katero pa je obhajal v bridki bolniški postelji, in zaradi prebudihi muk je tudi prosil, naj se mu nikar ne hodi čestitat, kakor je zlobo v dolgi bolezni bil naj rajši sam, terpel pa je bolečine z veliko udanostjo.

Ako še opomnimo, kako je bil ranjki stolni prošt postrežljiv gg. duhovnom v škofiji ter je na Dobrovi in po mnogih družih krajih silno velikrat pridigal, obhajal slovesne maše itd., je skup, kar nam je v prvi naglici prišlo pod pero; za natančen popis pa bi bilo treba pisati knjige.

Upajmo, da Kristusovo terpljenje mu je bilo v smrti tolažilo, in Marija, katero je tako priserčno častil, ga ni zapustila na zadnjo uro. Ker pa se noben človek ne more nvaliti, da je brez slabosti, bodi tudi ljubi ranjki gospod prošt serčno priporočen Božjemu usmiljenju in molitvi vérnikov.

Sv. rožni venec.

(Dalje.)

Kakošen sad obrodi molitev sv. rožnega venca?

1. Molitvi sv. rožnega venca zahvaliti se imamo za zmage čez krivoverce, in sicer najprvo za zatrenje strašnih zmót Albinžanov.

Sv. rožnemu vencu se je zahvaliti, da Francosko v 16. stoletju ni postalo popolnoma protestansko. To ljudstvo je veselo poslušalo spodbudovanje k molitvi sv. rožnega venca ter ga je goreče molilo in imelo se je zahvaliti Mariji Devici za varstvo in ohranjenje sv. katoške vere. Pozneje razdjal je Ljudovik XIII po pridobitvi Rochela (r. Rošel-a) politiško moč sovražnikov, ki so se imenovali Hagenoti (protestantje). Njegovo zmago cenila je pariška velika šola za čadežni sad sv. rožnega venca: Pri ti priložnosti je kralj dal zidati še dandanes tako slavno cerkev Marije Device Zmagovavke (Notre — Dame des Victoires).

2. Sv. rožni venec je Cerkev in zahodnji del Evrope rešil preteče turške grozovitosti. Slavna zmaga pri Lepanti 17. oktobra 1571 je sad molitve sv. rožnega venca. S tem dnevom se pričinja propad Turkov. Cerkev Mariji Devici roženkranski pripisuje to srečno dogodbo. Tudi prihodnje stoletja so kerščanske armade Turke enako občutljivo premagovale, posebno ob Dunaji 13. septembra 1683, v Temešvaru 5. avgusta 1716, in pri Belem gradu 17. avgusta 1717. Vsi ti vspehi bili so le nadaljujoč odglas zmage pri Lepanti. Papež Klemen XI so v poterdilo tega praznika sv. rožnega venca zapovedali obhajati po vesoljni katol. Cerkvi.

Molitvi sv. rožnega venca se imamo zahvaliti:

3. Za mnoge duhovne dobrate Pobožnost svetega rožnega venca spreobrača grešnike, drami mlačne, pomaga pravičnemu dalje na poti zveličanja, in je za vse vernike zastava zveličavne smerti. Papež Gregorij XVI pravijo: „Sv. rožni venec je prečuden pomoček v zatrenje greha, v zopetno pridobljenje gnade, in v poveličevanje Božje.“ In zveličani Alanus pravi: Sv. rožni venec je posebna zastava izvoljenja in če se vsaki dan moli, tudi jasno znamenje večnega zveličanja.

In to je lahko umevno; sej pobožnost sv. rožnega venca, kakor neki duhovni učenik pravi, je kratek zapopadek evangelija — posebno namreč v skrivnostih, ki se v ti pobožnosti pred našim duhom snujejo; premišljevanje teh skrivnost zbuja in oživlja v molivcu vse čednosti kerščanskega življenja, posebno vero, upanje in ljubezen; v teh skrivnostih stopajo molivcu pred oči vse čednosti Boga Odrešenika in njegove blažene Matere Marije, katere so mu posnemati.

4. Kakor poroča zveličani Alanus, prikazale so se mnogim med molitvijo sv. rožnega venca duše, in so hvaležno zagotovile, da za daritvijo sv. maše ni nobenega krepkejšega pripomočka za duše v vicah kot je molitev sv. rožnega venca.

5. Veliko bogastvo sv. rožnega venca so odpustki, kakor bomo nadalje videli. — Slednjič zahvaliti se imamo sv. rožnemu vencu:

6. Za mnoge in velike časne blagre. Po pobožnosti sv. rožnega venca obvarovani so bili narodi, družine,

kakor tudi posamezni ljudje velikih nevarnosti, in so v najrazličnejših potrebah in stiskah pomoč našli.

V Paviji v Lombardiji so komaj obljubo storili, da hočejo presv. Devici Mariji roženkranski cerkev zidati, že je bilo mesto rešeno kužne šibe. Spomin na to dogodbo se vsako leto slovesno obhaja. Mnogi slepi so po molitvi sv. rožnega venca spregledali, gluhi spreslišali, mutasti jeli govoriti, hromi porabo svojih počutkov zopet zadobili in bolni so ozdraveli.

Neka sestra rekla je svojemu bratu, ko je moral iti na vojsko: S temi krogliami (pri tem kazala je na svoj rožni venec) te bom varovala.

Pač gotovo resnično pravi v Bogu zveličani opat Mihael Weinmeier Osterhofenski: Srečna je hiša, kjer se Jezus in Marija s pobožnostjo sv. rožnega venca častita in preslavljata, kajti s to nebeško Marijansko pobožnostjo smo bili vsaki čas blagoslovljeni. Gotovo, ako je mnogo gospodarstev v ubožnosti in revščini potolaženih, hudih bolezni in družih rév oproščenih, in časnega in duhovnega pogina rešenih, in zato z Božjim blagoslovom po telesu in po duši obdarovanih; gotovo se imajo za te milosti in dobrote Jezusu in Mariji zahvaliti, katere so si s sv. rožnim vencem pridobili. (Dalje sledi.)

Sprava po najsvetejšem Sercu Jezusovem.

„Sprava! Kaka beseda,“ pisal je nek imeniten redovnik „P. Feliks. Kedo bi ne zapopadel, kako bi morali v našem času pomnoževati pravne molitve, pravna dela in obhajila.“

„Seveda, imela so vsa stoletja več ali manj svoje brezštevilne pregrehe in napake; toda priznati moramo, da večjih, očitnejših, bolj prederznih pogreznjenost nobeno preteklih kerščanskih stoletij ne more pokazati, kakor naše. Poglejte tje na djanski odpad tako mnogih od kerščanstva, ki na svojem čelu nosijo znamenje Jezusa Kristusa, na očitno in nesramno terjenje največjih zmotnjav, na bolj in bolj rastoče razdevanje kraljestva Jezusa Kristusa po vseh oddelkih življenja, in na vedno bolj rastoče kraljestvo antikristovstva, prostozidarstva, ki ima tudi med katoličani toliko pajdašev: in iz skupnosti vsega tega nereda moramo priznati, da naše stoletje ima na čelu znamenje nenavadne pogreznjenosti.“

„Temu nasproti sledi potreba in stiska, da moramo skrbeti za nadomestilo in spravo; sledi potreba zbirati se okrog Jezusa Kristusa, ki je središče vseh zadostovanj in sprav; vse boljše duše zbirati se morajo za reševanje pogrezujočega se sveta k pravniku Odrešeniku in v presv. Sercu Jezusovem, ki je bilo v blagor vseh darovano, ter iskati velike pravne moči za vse razdjanja na svetu.“ Tako P. Feliks.

Spominjajmo se presvetega Jezusovega Serca; to Serce od nas zahteva spravo, in vsi udje molitvenega apostolata naj vse mogoče storijo, da spolnimo želje Serca Jezusovega, da mu zadostujemo. Zatorej naj sledi nekoliko djanskih poukov in nasvetov, kako se zamore žeja tega presvetega Serca poganiti.

I.

Častljivo in dobro prišlo je stvarjenje iz vsega-mogočne Božje roke; vse bilo je prav dobro; o spravi torej pred grehom ni bilo govorenja.

Prišel je greh in z grehom prekletstvo čez vse stvarjenje, ki je, kakor pravi sv. Pavel, zdihovalo po odrešenju. Kedo bi zamogel izreči hudobijo greha in rovo, ki jo je greh učinil! Štejte vse mertvaške glave, vse potoke solzá, vse bolečine i. t. d., vsega tega hudega kriv je greh! Kedo naj to zopet popravi? Nobena stvar,

in vse stvari skupaj ne bi tega mogle. Bog sam je zamogel; pa Bog in človek je moral biti. Kot Bog ni bil dolžan nobenega zadostovanja, toda kot človek je človeštvu nasproti kot dolžnost sprave na-se vzel; kot zgolj človek pa ni mogel spraviti: Unde oportebat Deum et hominem esse Jesum Christum, tedaj je moral Jezus Kristus Bog in človek ob enem biti, pravi sv. Avgustin: Človek, da je spravil v naši lastni naravi, Bog, da je človeški spravi brezkončno veljavo dal. Jezus Kristus je tedaj veliki pravnik; oltar bil je na Kalvariji pri Jeruzalemu, toda kri klavne daritve je vesoljni svet oprala.

Kjer sta krivica, greh gospodariti začela, učinila je pravna milost še več, tako, da s cerkvijo vred moramo vsklikniti: o felix culpa, o srečna krivda, ki nam je takega Odrešenika zadobila.

II.

Prečudne so človeške dogodbe! Po eni strani v svojem teku vedno dalje dère skozi stoletja reka napák in pregréh; pa tudi veletok Božje sprave izliva se vedno iz serca sv. Cerkve in evharistični dar vedno še nadaljuje spravo Kalvarije. Neprenehljivo je žaljenje, neprenehljiva tudi sprava, in ta pravna kri kliče noč in dan z zemlje za usmiljenje v nebesa. Ta na sebi zadostna sprava zahteva bistvenega življa, kateri je sodelovanje odkupljenih duš, darovanje glave bode popolno po sodarovanji údov. O koliko jih zanemarja besedo sv. Pavla: Naj bi jest na svojem telesu dopolnil, česar na Tvojem terpljenju manjka! (Kol. 1, 24.) Sv. Tomaž pravi: Zato se vsi grehi ne zatró, ker ljudje sami ne delajo in se Kristusa ne deržé. Srečna ona duša, ki samo še v Kristusu živi; sv. Pavel pravi, da za tako ni prekletstva. Nihil damnationis in iis, qui sunt in Christo Jesu (Rom. VIII, 1.)

O ljubi bralci, vsi soudje molitvenega apostolstva, ki želite rešenje in blagor v grehih poginjajoče človeške družbe, pridružujte se vendar vedno bolj Jezusu Kristusu, pa posebno kar je v njem najbolj vzvišeno: združujte se z njegovim trikrat svetim Sercem!

Izak vprašal je svojega očeta: No, tu imava pač derva in ogenj, kje pa je jagnje za žgavni dar? Mi vemo, da je Jezus Kristus jagnje, da na svojih ramah nosi breme darú; in ogenj tudi poznamo: Njegovo nam odperto Serce, kaže nam gorečo ognjeno peč, iz katere tekó ognjene reke, da bi serca z ljubeznijo vžgale: ljubiti pravi se živeti, o Jezus, in živeti ljubiti.

Oh! zaklical je G. Berkastel v nekem govoru pri evharističnem zboru: Pobožnost k Sv. Sercu je naj krepkejši moč proti vsim stopinjam antikristiškega tajeja; ona je najvišje poveljevanje darežljivega duhá in najboljšo zdravilo proti vsaki sebičnosti, ki duše loči. Jezus je umerl, vojak je pristopil in je prebodel stran Jezusovo. Zakaj to zadnje, na videz nepotrebno djanje? Ali je morda napoved usmiljenja Serca Jezusovega, ki je določeno za veliki odpad v poslednjih časih, morda izlitje ljubezni Sv. Serca Jezusovega?

To se kaže tudi iz nekega razodenja, katero je bilo dano od sv. Janeza sv. Jederti. Po tem razodenju so velike dela Jezusovega presv. Serca prihranjene za poslednje čase: stari svét, je rečeno, se bode spet pomladil in zbudil se iz spanja in ogenj božje ljubezni ga bo zopet vnel. Ta razločni glas presv. Serca Jezusovega v prid poslednjih časov se je zaslísal v Paray-le-Monialu na Francoskem, kjer je tako sloveča božja pot Jezusovega Serca in se godí toliko milostnih čudežev v prid terpečega človeštva. To se razodeva iz tega, da blažena Margareta Marija je razglašena za zveličano, in pri tisti priliki je rečeno, da Zveličana je od Boga izvoljena za ta vzvišeni poklic. Djanja so dokazale, da zmagovalje presv. Serca Jezusovega se že začinja. Cele škofije in

duhovnije, redovne družbe in hiše so se slovesno darovale Jezusovemu presv. Sercu, kar tudi po naših slovenskih deželah večina naroda še dobro pomni. Zidale so se cerkve in znamenja, postavljale se podobe Jezusovemu Sercu, napravljale se slike, svetinje in to njih na milijone. Poglej po naših cerkvah; komaj boš katero našel, da bi ne bilo v nji podob Jezusovega in Marijinega Serca.

Zbirale so se procesije, godile razavtavljevanja, božja pota v čast presv. Jezusovega Serca. To je začetno zmagoslavje Jezusovega Serca, obnovljenje meddružbinskega Kristusovega kraljestva.

Kako se zvija kača krivovérstva in še zlasti razkolništva, kako jezno vidi n. pr. v Bulgariji in na raznih drugih jutrovnih krajih, da se budi duh za zedinjenje z rimsko-katoliško Cerkvijo! Koliko katoličanov so na Kitajskem pred kratkim poklali in pokančali! Pa vse to ne bo zaderževalo zmage Jezusovega najsv. Serca.

Spis v „Kanizijevih glasih“ spodbuja, da vse bratovščine in katoli. društva naj v edinosti delajo za obnovljenje kraljestva Jezusovega Serca v človeških srcih.

Apostolstvo iz reje naj se ozališa z imenom presv. Jezusovega Serca, in v njegovi mili gorkoti naj sadí v otročja serca naj lepše cvetke pobožnosti in razširja naj v novem svetu blagi duh Jezusa Kristusa.

Apostolstvo junaških misijonarjev naj z znamenjem Jezusovega Serca zmaguje serca človeška in jih pridobiva za katoličanstvo in zaoliko.

Apostolstvo besede in pisanja naj se podá v službo Jezusovega Serca. Pisatelji naj svoje zmožnosti in talente darujejo temu namenu. Nobeno slovensko pero naj več ne žali Serca Jezusovega in ne razdira njegovega kraljestva, ampak vse naj razširjajo njegovo čast! Časniki in vsakteri listi, dnevniki, mesečniki in tedniki naj služijo razširjanju kraljestva Jezusovega najsvetejšega Serca. Malopridno časništvo, nočemo imén imenovati, je bilo poprej glasonoša satanov v človeškem družbinstvu, mnogi časnikarji objokujejo v večnosti svoj nesrečni posel; nasledniki naj ne hodijo po njihovih stopinjah, sicer se jim bode enaka godila v kratkem: ampak prestopijo naj v hvaležno službo presv. Jezusovega Serca! Razna novejša društva, ktera mérijo le bolj na meseno nasladnost, naj se vernejo k Jezusovemu Sercu!

Apostolstvo splošne pravne molitve in pravne obhajila naj se prav močno razcveta in goreče naj služijo dotični udje Jezusovemu Sercu in razširjanju njegovega kraljestva. V bratovščino molitvenega apostolstva se sleherni lahko zapiše v uršulinskem samostanu, v bratovščino Jezusovega Serca posebej pri oo. Frančiškanih, v bratovščino Marijinega Serca pa pri sv. Petru. V prvi so vse tri zedinjene. Bogoljubne duše, ki ljubijo pogosto sv. Obhajilo, lahko silno veliko dobrega storé za razširjanje kraljestva Jezusovega Serca.

Prav spodbudno pravijo sedanji sv. Oče Leon XIII., da pobožnost k Jezusovemu Sercu je naj izdatniši pomoček zoper hudo, ki svet teži... Jezus Kr. je s tem pomočkom hotel zbegani svet k sebi priklicati in seboj spraviti.

O koliko imajo te besede v sebi! Premišljajmo, delajmo!

Spomin

na zlato mašo v Šmartinem pod Šmarno goró.

8. avgusta 1886.

(Dalje.)

Ze stojita dva velika lepa mlaja pred cerkvenim vhodom na cesti; in še trije dnevi so pred naznanjenim

zlatim praznikom. Vedno bolj se kaže ljubezen in spoštovanje ovčic do dobrega pastirja.

Oživí se mlado in staro; mamice in stari očetje blagrujejo čas, da so dočakali veseli dan zlate, tako redke maše Mladina si razdelí opravke za olepšanje, in sicer tako, da morajo dekleta vsih petih vasí, v Tacnji, v vsih treh Gamelnah in Šmartnem, doičeno število in mero vencev in zavitkov splesti, zraven pa postavljajo Šmarski pridni mladenči slavološke podobe, sevédá, pomagajo jim tudi mladenči drugih vasí.

Na onih velikih mlajih pred cerkvenim vhodom vihrate lepi trobojnci slovenski, a na cerkvenem stolpu razobešeno je cerkveno in cesarsko bandero.

Memogredoči ptujci ogledujejo, čudé se, vsa ta ozaljševanja in priprave, ter se poprašujejo, kaj to pomení?

Pred farovžem se ustavi kočija; blagorodna gospa Dolinarjeva iz Tersta, dvornega svetovalca Dolinarja bogoljubna vdova, in njena pobožna hčerka čestitajo prečastitemu gospodu zlatomašniku. To namreč so mlajše tistega blazega Dolinarja, ki je bil svoje dni profesor cerkvenega prava in cerkv. zgodovine v Ljubljani.

Med tem prinese pot pisma. Med njimi je tudi pismo in čestitka prečastitega gospoda kan. in prof. dr. M. Leben-a, ktera se glasi:

„Ljubi šolski tovariši! Sprejmi tudi moja serčna voščila in mojo serčno željo vdeležiti se sekundice, ktero, kakor se je bralo v „Danici,“ bodeš obhajal slovesno prihodnjo nedeljo. Od naših součencev doživel si jo Ti edini; če jo bomo še drugi doživeli, je v Božjih rokah. Zaradi ohranitve oči — le kratko od Tvojega odkritoserčnega součenca. Dr. M. Leben. L. 5/8. 1886.“

Pripeljejo se pa ta dan čestitat še drugi gospodje, posebno draga vrednika spoštovanega našega Slovenca in Zgodnje Danice. Ogledata si gospoda tudi našo veličastno cerkev svetega Martina in se čudita mojster-skemu delu in umetnemu cerkvenemu ozaljšanju.

Bliža se večer sabotnega dneva. Na vozéh prinašajo zelenja, vejevja in na sto sežnjev dolgih red za vence in ovitke. Ta dan ostanejo še druge deklice iz tovaren doma, ker spoštujejo ta dan kot predpraznik.

Zidarski in tesarski mladenči donesene rožnike razpenjajo po zimzib. Zunaj in znotraj prepreženo je kmalu vse z lepimi vencí. Stebri in strop polni so nastavljenih živih cvetlic, ter dobe tako podobo korinskega sloga.

Ob 4 popoldne zagermé možnarji, in drobno priterkavanje novih lepo harmoično vbranih zvonov napoveduje delopust k zlati nedelji.

Tudi na farovži je sprednja stran, kakor v zeleni venec spletena; pri vratih stojita tudi dva mlaja in slavolok s križem iz pisanega cvetja in zelenja Cesarske, slovenske in cerkvene zastave plapolajo po zraku na obstrejši farovškem.

V nedeljo zjutraj, ni še dve ura odbila, zazvoni dan in na široko razlegajo se glasni klici k zlati maši.

Zjutraj po prvi sv. maši so kmalu vse ceste iz Černuč, iz Vodíc, iz Smelednika in Vižmarskem Brodu polne pobožnih sosedov, ki se tudi hočejo veseliti sreče in časti s Šmartničani.

Res je, da je Šmartinska cerkev priljubljena Božja hiša. Kmetiški gospodarji in gospodinje se s polnim zaupanjem priporočujejo svetemu Martinu, konjiku vojaku, v priprošnje pri sreči blaga.

Zato se napolni cerkev svetega Martina, sicer velika, precej prostorna; ali današnje praznovanje zlate maše privabi veliko množico naših ljubih sosedov in Ljubljancí, da jih je lepo videti. Jasno vreme, juterni hlad in lepe ceste ne strašijo prazničnih božjepotnikov.

Dan 8. avgusta, 8. nedelja po Binkoštih, je bil „dan, ktereга je Bog naredil.“

Od zjutraj do desete ure pred mašo dohajajo povabljeni gostje. voz za vozom obstoji pred duhovsko hišo. Šolarčki pozdravljajo v belih prazničnih oblekah svojega ljubljeneга gospoda očeta.

Rucinski grajščinski z vso družino častitajo svojemu domačemu prijatelju in dobremu župniku. Hčerka Te-rezinka govori častitko in leta star sinček obveseli svojega kerstnega duhovna, ker daruje težak in krasen jubilarni šopek z lepimi belimi trakovi. Tega nosili so prečastiti gospod zlatomašnik v cerkev in iz cerkve gredé. Takrat došlo je tudi pismo prečastitega gospoda Franc Štrukelja, duhovnika s Šmarne gore. Glasi se to pismo posebno lepo:

Šmarijina Gora 6/VIII 1886. Slavljeni zlatomašnik! Velečastiti gospod župnik! Hvala Bogu za vse! Učakali ste petdesetletnico. Veselite se je! Veselimo se je! — Jezus, dobri Pastir, oskerbel Vas je za ta slovesni dan z dvojno palico. Eno palico nosite voljno že par let. Spominja Vas nadlog, težav, in nehvaležnosti tega sveta. — Drugo, zlatomašno palico, vzeli bodete v roko v nedeljo. Spominjati Vas hoče večnega veselja in plačila v nebesih. — Prosim lepo in vljudno, častitljivi zlatomašnik! sprejmite s temi priprostimi versticami moje preserčno voščilo in moj poklon! Priporočam se v molitev. — Hvala Bogu za vse! Bog Vas poživi, velečastiti zlatomašnik!“

(Dalje nasl.)

Komu je ničverec jamo kopal.

V sv. evangeliju imamo nauk o obsedenih, in ko je bil Zveličar v Gerazenški okrajini iz dveh človekov izgnal duhove, so le-ti šli v svinje, ktere so bile potem tako divje, da so vse se dervile v bližnjo vodo in potonile.

Ta beseda, da so hudobni duhovi šli v svinje, tedaj nečisti duhovi v nečiste živali, — ta beseda je znamenita. To mi je prišlo na misel, ko sem bral te dni v „Kathol. Wahrheitsfreundu“ članek „Eine heroische That.“ Ta dogodba kaže, kakošne zveri s satansko jezo, kakor obsedeni so brezvérci, ničverci, in kar je enacih nesramnežev. Dogodba je ta-le:

Nedavno je umerl č. g. Hendricken. škof Providenški, Rhode Island, v Ameriki. Škof O'Reilly je imel grobni govor, v katerem je povedal eno dogodbo iz življenja ranjcega škofa. V tej dogobi se kaže, da ranjki škof je bil mučenec za svojo vero in za vestno spolnovanje svojih duhovskih dolžnost. Da je dogodba resnična, potojuje neka še živa in gotovo zanesljiva priča, in eden protestanških duhovnov. namreč g. Samuel Davies, predstojnik družbe „Arbeiter-Heimat“ v Providenci. Dogodba je naslednja:

L. 1852, 25. majnika, je barka „Columbia“ jadrala od Liverpoola v Novi Jork. Med potniki v sobani 1. reda sta bila tudi katoliška mašnika, č. g. Hendricken in č. g. Walsh, oba mlada, še le posvečena duhovna. Kapitan, vsi častniki in mornarji so se šteli k brezvércem „ničvédežem“ (Knownothings). Kapitan je bil predsednik neke frasonske „lože“ in veljal je za vodnika te sovražljive sekte, svojati. Na barki je bilo 700 potnikov v 3. redu, med kterimi je bilo 500 katoličanov. In takim obsedenim sovražnikom sv. vere in spodobnosti izročiti katoliške vernike je bilo pač tako, kakor nekterim volkovom dati čedo v varstvo in vodstvo. Protestanški pastor Davies se je pečal za protestanške izselce. Ta mož priporočuje dalje: Trinajsti dan našega odhoda z Liverpoola (takrat je bilo treba za to pot skor toliko tednov,

kolikor zdaj dni) ena irskih žen za smert zbolí. To sem naznanil P. Hendrickenu, ker bolna žena je bila katoličanka. Berž ko je mladi, goreči duhoven to zvedil, se podá v njeno kajuto in se pripravlja umirajoči podeliti poslednje verske tolažila. Kmali nato stopi iz svoje kajute s križcem v roki ter se hoče podati k umirajoči. V tistem trenutku mu nasproti stopi kapitan in precej spozná, kaj namérja mladi duhoven. Med kletvo zoper papeštvo ga napade in se zaroti, češ, da „taci komedij“ ne bo terpel. Mladi mašnik ga živo prosi, naj ga pustí pri miru, da opravi, kar je njegova dolžnost. Kapitan séže po samokres (pištolo) in žuga ustreliti ga, ako se prederzne njegovemu povclju nasprotovati. S težavo se mi je posrečilo mladega moža spraviti iz obližja kapitanevega. Svetoval sem mu, stopivši v njegovo kajuto, naj to opravilo odloži do časa, ko bo večerja. Namérjal sem tisti čas s pomočjo družih kapitana zaplesti v nekak pogovor, in takrat naj duhoven gre bolno previditi. Naš namen se je tudi posrečil, in med tem ko se je kapitan goropadno rotíl in pridušal, da na njegovi barki se nikoli ne bo veršila nobena katoliška ceremonija, je P. Hendricken bolni delfi poslednje verske tolažila. Umerla je ravno, ko je molil molitve za umirajoče. V tistem trenutku prihrumi eden mornarjev v obednico in naznani kapitanu, kaj da se je godílo doli v spodnjem delu. Zelen od togote poskoči kapitan kviško ter s samokresom v roki dirja na krov (pod na barki), in dva častnika za njim. Mi drugi potniki smo hiteli za njimi in ravno smo dospeli še v čas, da smo vidili, kako je kapitan s strašnim udarcem na obraz mladega mašnika na tla pobil.

Mi smo poskušali oteti ga razdraženemu divjaku iz rók, bili pa smo nazaj zagnani od mornarjev, kteri — se vé — so bili enega serca s kapitanom. „Ta pes ne smé dospeti živ v Novi Jork,“ je kričal kapitan, brezumen od besnosti je v nezvesti ležečega mladega v glavo cabnil, da se je kri ulila. Mornarji so storili po zgledu svojega vodnika. V tem trenutku šinem doli po stopnicah in povém nemškimi katoličanom, ki niso čisto nič o tem vedili, kaj se gori na podu godí. Petdeset teršatih Nemcev, skoro vsi dosluženi vojaki, germí za menoj na verh. Ta trenutek, ko smo prihiteli gori, slišali smo kapitana, ki je dajal povelje, „pesa v morje vreči,“ povelje, ktero precej spolniti so mornarji tudi nastopili. (In taki pesjanarji o drugih prilikah sladke besede govore o s v o b o d i!) Razdraženi zaženó se Nemci na mornarje, jih z močnimi pestmi bijejo po buticah, razpodé in iztergajo jim hudo raujenega mašnika. „Revolucion,“ je rjul kapitan, jaz sem mu zagermel, da možje so skušali le umor odverniti, da naj se le ne prederzne ljudi do skrajne meje dražiti, kteri bi od vsega njegovega mornarstva ne enega ne pustili, ako bi svoje zverinstvo hotel še nadaljevati. *)

V tem hipu zaslišali smo od spodej vpitje prestrašne zdraženosti: tudi katoliški Irci so bili namreč zvedili, kaj se zgorej godí, bili so pa zaperti in niso mogli gori na pomoč svojemu ljubljene mu patru. Pater Walsh jih je pogovarjal in jih rotíl, da naj mirni bodo... Kapitan je vidil, v kakošni nevarnosti se nahaja in dal je povelje, duhovna ukleniti in ga vreči v barkino ječo. Toda Nemci niso terpeli, da bi se ga kdo dotaknil. Pohlevno so ga vzdignili in ga nesli na svoj lastni prostor ter so mu stregli v resnici z detinako skerblijivostjo. Ko se je toliko opomogel, da so ga mogli prenesti zopet v njegovo lastno kajuto, Nemci vendar niso terpeli, da

*) Menda odveč bi bilo tu opominjati, da braniti se smé v napadu, nikoli pa ne nalaš ubijati; ako hudodelnik v taki brambi od družih smert storí, si je sam kriv.

bi bil kaj vžival iz barkine kuhinje, ker so se bali, da bi ga utegnili ostrupiti. Od svojih lastnih zalagljivev so mu dajali, in noč in dan do prihoda v Ameriko so po trije katoliških izselcev bivali na straži, da bi se mu kaj žalega ne zgodilo. Truplo umerle žene so zverski mornarji kar brez vsake šege v morje zagnali — brez molitve, brez vsake verske šege, tudi še celo ne da bi bila poprej zašita v vrečo, kar je vendar sicer navada. Tri leta pozneje je bil kapitan od svojega lastnega mornarskega moštva umorjen in ravno tako v morje veržen, storil je tedaj strahotni konec, kakoršnega je bil odmenil Hendricken-u, poznejšemu škofu.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Kerškem snujejo „Pedagogičsko društvo“ za učitelje in šolske prijatelje. Namen ima biti nadaljno izobraževanje učiteljev in prava vzgoja in potrebni pouk mladine, in to z večkratnim zborovanjem društva v različnih krajih, kjer se ima v pričo naroda popularno obravnavati o šoli, o domu s posebnim ozirom na boljšo vzgojo mladine. V „Pedagogičnem letniku“ hočejo obravnavati „slovensko Pedagogiko.“

V „Pozivu“ pogrešamo naznanila, na kakošni podlagi se hoče skrbeti za boljšo vzgojo mladine? To podlago je dal naš Gospod z besedami: Pustite male k Meni.... Prostomislišljstvo je sicer že močno „iz mode“ in veljave, in nadjamo se, da tudi to društvo hoče delati po glasilu: „Za vero, dom, cesarja“; vendar pa to načelo mora biti zaznamnjano pri vsakem društvu in početju, ako ima veljavo imeti.

Romanje v Lurdu. Ljubljana. 25. avg. V Lurdu sem oddal 5 for., od gosp. Gašp. Jemeca namenjenih Lurškim potrebam. Menda bodo pridejani darovom za velikanske zidarije ob novi cerkvi sv. Rožnega venca.

V spisek iz Lijona („Dan.“ list 34) se je vrinila pomota, da je bilo število romarjev 481. — a vseh nas se je štelo 581; torej nekoliko več, kot imajo duš nekatere kranjskih manjih župnij.

K bivanju v Lurdu pristavljam, da je naše vodstvo herzojavilo 4rim odličnim mestom — izrazujoč avstrijskih romarjev češčenje in spoštovanje, ramreč: sv. očetu; cesarju Franc-Jozefu; sosednji španjski kraljici — rojeni avstrijski princesinji, in pa Dunajskemu kardinalu nadškofu Gangelbauru. Vsi so, se vé da, zahvaljujoč se odgovorili — prvi naš ljubeznjivi vladar, povdarjajoč, v kako posebno zadostenje mu je bila ta naša lojalna izjava; sv. oče pa so podelili vsakemu božjepotnikov svoj velikodušovski blagoslov.

Še to mi je od tod priopomniti, da romarsko vodstvo tudi v Lurdu meni vstanoviti večne maše, kakor je njih 2 omislilo si v Paray-le-Monialu.

S Kranjskega se je vdeležilo tega blazega potovanja 10 oseb, in sicer: Bistriški kaplan v Bohinji, Josip Golmajer; Brezoviški kaplan Albin Ilovski; župnik iz Kovorja, Lovro Krističić; baronica Evelina Lazarini iz Ljubljane; Katarina Mulej z Breznice; Viktorija Melcar iz Ljubljane; administrator Prim. Peterlin iz Šent Lenarta; Ivana Strupi iz Stare Loke; Ida Urbančič iz Preddvora, in pisalec teh verstic. — Te dni bodo vsi ti Kranjski romarji poslali zahvalno pismo Nj. magnificenci, prelatu Zchokke-mu, za njegovega vodstva tolikošno požertvovalnost kakor izbornost; kolikor bo mogoče, priložil bode vsak dvornemu svétniku tudi svojo fotografijo.

Tako torej sem v „Dan.“ z besedo, kot jo je narokoval trenutek, zapisoval nekatere utise s potovanja.

Nastale pa so te skromne verstice po raznih prenočiščih; ob mizi — če je ostajalo časa med raznimi jedili — in pa v železničnem vozu: prav tak izvor je tem zaznamkom tudi že brati na obrazu.* — Poslavlja se od poterpežljivega bralca naj povem, da bode „Slovenec“ sprejel za kake 3 mesece vrejeneji spis o avstrijskem romanji v Lurdu — 100 posebnih iztisov na lepšem papirji pa bo dobil v roke pisatelj iz tega vzroka, ko bi potem še znabiti kdo rad posègel po zbranem, celokupnem sestavku. Povdarjal bom v tem obširnejem pripovedovanji verske čute ob našem prelepem božjem potu, sem ter tje pa bom skušal rahlo udariti na serčno bralčevo struno.

Tomo Zupan.

Iz Amerike. (Misijonarka slovenska.) Urška Jeram, sestra našega rojaka misijonarja, iz Železnikov, je v Ameriki stopila v red „sester keršanske ljubezni.“ Ta red je bil pred 20 leti vstanovljen od sestre. Malinkrodt, vodnika nemškega središča na Vestfalskem. Red se je hitro množil in šteje zdaj že precejšno število samostanov tudi v severni Ameriki, v Afriki, v novem Zelandu. Jako zadovoljna je Slovanka v novem redu, kakor naznanja sama svojemu bratu.

Župnija Shakopee (r. Šakopi), kjer je bil duhovni pastir preč. g. Plut, zdaj pa naslednik kot župnik in dek. administrator č. g. Peter Jeram že od 3. jul. t. l., je v posebno dobrem stanu in šteje kacic 350—70 družin, krasno mestice stoji v dolini reke Minesote. Cerkev je velika, lepa, kamenita v gotičnem slogu. Šola nova s prostorom za 500 otrok. Stala je 8000 dolarjev. Ljudstvo je večinoma dobro, véno in sploh premožno. Dela je pa tudi dosti, in potrebne še marsiktere naprave.

Razgled po svetu.

Bolgarski narod se ni dal ostrašiti nekterim prekucuhom, ki so bili pregnali kneza Aleksandra; zahteval ga je s serčnostjo nazaj, ki se je tudi povernil in preslavlja ga vsa dežela. Okoliščina, da je razkolni patrijarh Kliment med načelstvom rogoviležev, utegne katoličanstvu biti v korist pri narodu in pri knezu: narod se namreč že tako obrača k Rimu, in knez, ki je že prej dober bil katoličanom, jim bode nadalje gotovo še bolj zaupal.

Švica. Veliko romanje so bili švicarski katoličani napravili od 15. do 18. majnika iz Friburga k Mariji Devici v Einsiedeln, ki je slavna božja pot. Z njimi, kar jih je romalo ondodnih in s temi, kar jih je pristopilo še od drugih krajev, jih je bilo do 2500. To svetopotovanje je napravila družba sv. Frančiška Salezija, zato se je imenovalo „Salezijanska božja pot.“ In kakošen namen je imelo to romanje?... Trojin prav tehten namen, kterega so naznanili tudi papežu v Rim. Ta namen je bil: 1. Zahvaliti se Kraljici sv. rožnivenca za mir, ki se je povernil med Nemčijo in sv. Cerkvijo; 2. prositi za pomoč, da bi sveto leto obrodilo dobrega sadu; 3. v spravo za pregrehe zanikarnega časništva. Kardinal Jakobini je na to odgovoril: „Sv. Oče so brali Vaš telegram in iz celega serca podeljujejo doželjeni blagoslov družbenikom djanja sv. Frančiška Salezija, zbranim v Einsiedelskem svetišču.“ Nezmérno veselje je obudilo to sporočilo in devetkratni slavo-klic sv. Očetu je bil na to odgovor.

*) Prav serčna zahvala za blagi trud in zanimiva naznanila; Bog plati na priprošnje Lurške M. D.! Vredništvo.

Kako primeren času je bil ta namen Salezijanskih romarjev, to je prav očitno. Že več lét so sv. Oče priporočevali, da naj se verniki k Mariji rožnikranski zatekajo, da sprosi pomoč kristjanom v sedanjih hudih časih. V ta namen so zapovedali, da naj se celi mesec vinotok (oktober) posvečuje Mariji D. rožnikranski in da naj se po vseh cerkvah moli vsak dan režni venec za potrebe sv. Cerkve.

Dalje je zapoved sv. Očeta Leona XIII. da v enak namen se mora rožni venec moliti vsako nedeljo in praznik po vseh farah, in vsak dan po škofovskih stolnicah. Dalje zahtevajo papež od mašnikov, ki mašujejo in od vernikov, ki so pri sv. maši, da molijo po sv. maši skupaj trikrat češenamarijo in „Češena si Kraljica“ z dotično molitvijo; in k lavretanskim litanijam je pristavljeno: „Kraljica sv. rožnega venca, za nas Boga prosi.“

Kerščanstvo se je poprijelo tega orožja, in glej, kolik sad, kako nepričakovano se je na Nemškem obernilo v prid sv. Cerkvi! To pa naj si zapomnijo tudi slovenski romarji, da namreč molijo in romajo ne le samo za se, ampak ne manj za vesoljne potrebe sv. Cerkve. Cele vozove in vagone jih roma na Brezje, na Svete Lušarije in k drugim svetiščem; ali imajo pa tudi kake velike, blagodušne namene, da bi sprosili kaj za sv. Cerkev? Morebiti večina le bolj nase misli, pozabi pa svojo mater — sv. Cerkev. Pervo potrebno je očistiti lastne duše, da bo Bog mogel tvojo molitev uslišati; potem moraš pa na božjem potu dalje segati, priporočati Bogu in Mariji tudi svoje časne potrebe, svojo družino, bolne svoje fare, spravo sovražnikov, obvarovanje pred hudo uro, sploh dobro letino, odvernjenje pohujšanja, pijančevanja, ponočevanja, spreobrnjenje grešnikov itd. Take so domače potrebe. Potem pa naj se obernejo misli na splošne potrebe kerščanstva in sv. Cerkve, kakor smo ravno omenili.

To pa sega tudi že v drugi namen: dober sad sv. leta. Naravni in neposredni namen sv. leta, pravijo sv. Oče, je vesoljno gibanje k spreobrnjenju in poboljšanju življenja, v ta namen, „da bi se države v novo bližale resnici in kerščanski podobi in da bi se vsi pomočki poskusili, da se ljudje vernejo k spolnovanju kerščanskih čednost, ne le v osebnem življenju, ampak tudi v očitnem.“ Zakaj tako živeti, kakor zdaj velik del družin po mestih živi, to je manj kot nič! Kteri človek bi Vam dal kaj plačila čez 15, 25, 30 lét, ako bi mu tako služili, kakor Vi Bogu služite? Prevdarite, kteri niste še vsega uma in pameti utopili na plesih in pri raznih vživanjih, v spanji in postopanju, ali pa v delu, ki je obrnjeno vse zgoli v posvetništvo — brez višega namena, — prevdarite, pravim, ali se more s tem kaj prislužiti za prihodnje življenje? Tedaj gibanje k splošnemu spreobrnjenju se mora pričeti, pravijo Leon XIII.

Skoro vsi pastirski listi nemških škofov pri oznanovanju sv. leta grejo na to, da naj se posvečujejo duše in družine z molitvijo in s pokoro. Namestnik Kristusov pravi: „Ako hočemo svet obnoviti in v Jezusu Kristusu države zopet povzdigniti, moramo najprej vrvnati sami sebe in svoje duše v Jezusu Kristusu obnoviti.“

Tretji namen Salezijanske božje poti v Einsiedeln je bil „sprava za grehe malopridnih bukev in časnikov.“ P. Feliks pravi, da tiskarstvo je naj večji moč na svetu. Ta slavni pridigar družbe Jezusove pravi, da časništvo ima v svojem gospodstvu poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja. Vesoljni svet je v službi tiskarstva. Nabajajo se tiskarne za bukve in časnike, v kterih se po 80.000 časniških listov v eni

uri natisne; na vsem svetu se vsak dan natisne deset tisuč milijonov časniških iztisov in to vsak dan!

„Canisius Stimmen prasha: V čigavi službi je ta moč in kateri so njeni nasledki? Naj veči del ne v službi Stvarnikovi, ampak v službi satanovi; časnikarstvo je postalo apostolstvo hudobije, ali kakor Pij IX pravi, postalo je zmagovalni voz hudobije.

Malopridno časništvo je polom kerščanskega družbinstva.

Malopridni časniki so trinogi kerščanskega družbinstva. Kakor delajo volkovi z jagjeti, tako delajo spačeni časnikarji s človeštvom.

Švicarski škofje o tem pravijo: „Kdo je nejevero, ki je poprej strašila le v nekterih skrivnih družbah, zagnal med ljudstvo? Kdo jim je poropal upanje na nebese, da si zdaj zveličanja edino na zemlji iščejo, in da poželenje in razuzdanost preobširno na okrog svet okužuje? Kdo je razdjal moč vesti v srcih, moč pravice v državi, red v družbinstvu, kdo je nakopičil pregreho na pregreho, kdo naredil, da se družbinski red in mir narodov lahko čez noč podere, in da narodi omagujejo pod bremenom, ktera jim naklada oboroženi mir po zunanjem? Vse to je po večem zadolžilo protikerščansko časništvo.“

Italijanski škof v Kremoni pravi: „Časnikarstvo bode svoj dan pred Bogom in pred ljudmi moralo odgovarjati od devet desetina vse reče, pod ktero zdihuje današnje družbinstvo. Peresa časnikarjev so našim deželam naredila večo škodo, kakor svoje dui meči in sulice Hunov, Vandalov in Turkov. Ti so pač res dežele in mesta razdevali, razdjanja v dimu in oropane merlice za saboj zapustili: časnikarski Vandali pa morijo neumerljive duše in stergajo jih z naj bolj divjimi strastmi.“

Monastirski škof Brinkmann piše: „Ne da se izreči, kolika je nesreča, ki izvira iz časništva. Brez števila duš se pogubi vsled branja slabih bukev, spisov in časnikov, s kakoršnimi je današnji svet preprežen.“ — Slabo časništvo je mreža, ktero je hudobni duh razpél čez vesoljni svet, da duše lovi, in število teh, ki jih vjame in seboj v pekel vleče, je legijon. — Eden slavnih cerkvenih očetov je svaril in tožil nekda, ko je vidil vedno večí razuzdanost svojega časa: Kakor snežni kosmulji, padajo duše v pekel zavoljo nečistosti. Ako bi ta cerkveni učenik živel dandanašnji, rekel bi: Kakor snežni kosmi padajo duše v pogubljenje zaradi slabih, veri sovražnik bukev, spisov in časnikov.

Vsi ti neštivilni grehi, preklinjevanja in hudobije zoper Boga, zoper Cerkev in vse sveto, kar se vsak dan snuje iz žrel časništva kakor iz peklenskega brezna: vse to kliče po spravi in zadostovanju za žaljeno, psovano, prebodeno in s ternjem obdano Serce Jezusovo: in to naj se godi s pokoro in zadostovanjem v svetem letu. Slabim spisom in bukvam naj se nasproti stavijo dobre bukve, dobri spisi, dobri časniki, in verniki naj take dobre proizvode podpirajo, da dobí dobro vedno večo moč.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Na milostljive priprošnje Naše prelube Gospe presv. Serca Jezusovega, sv. Jožefa, sv. Antona Padv., angeljev

varhov, naj bi se neka tožba pravično iztekla, in se nedolžnost razodela. Zahvala po uslišanju prošnji se razodene. Stroški se plačajo (ki nobenih ni, kar smo že dostikrat povedali). — Žena s prav hudo bolno roko za pomoč.

Zahvale.

Noga me je bolela; prišlo mi je pa v misel, kako velik pomočnik je sv. Peregrin, pa sv. Anton Pad.; njima sem se priporočila z obljubo, če ozdravim, zahvalo po Danici razglasiti: s tem izrekam preserčno zahvalo, ker noga je zdrava.

V Ljubljani, 29. avg. 1886.

Marija Samec.

V prav veliki stiski cele družine smo se v 9dnevnih priporočevali Jezusovemu presv. Sercu, N. lj. G. in sv. Jožefu, in bili smo popolnoma uslišani, za kar se tukaj iz celega serca zahvalujemo.

J. M. K.

Koledar za prihodnji teden:

6. kimovca. S. Petronij. — 7. S. Anastazij. — 8. Mali Šmaren ali Rojstvo presv. Marije Device. — 9. Ss. Hermagen in Fortunat. — 10. S. Nikolaj Tolent. — 11. S. Daniel prerok. — 12. Trinajsta nedelja po Bink. Presv. Imena Marije D. Popolnoma odpustki pod navadnimi pogoji celo osmino.

Listek za raznoterosti.

Razglas. Naslednji razglas oziroma prošnjo do velečastitih župnijstev na Notranjskem naznaniti, je prošeno vredništvo:

Vsled dopisa slav. ces. kralj. okrajnega glavarstva v Logatcu 16. avg. t. l. Štev. 10763 do tukajšne županije in tudi do duhovniškega vrada je Božji pot (navadni cerkveni shod) na Planinski gori v praznik Imena Marijinega, to je, 12. sept., zaradi kolere prepovedan; zaradi te prepovedi podpisano župnijstvo vljudo prosi vse čč. duhovniške vrade na Notranjskem in v obližji, naj blagovolijo oznaniti s prižnice prihodnjo nedeljo, to je, 5. kim. svojim faranom, da 12. septembra božje poti ali navadnega shoda na Planinski gori ne bo. Župnijski vrad Sv. Marjete v Planini, 30. avg. 1886.

Fr. Rihtar.

Katoliška družba ima prihodnji torek — 7. septembra — zadnjikrat letos sv. mašo na Róžniku za žive in mertve družbenike, zjutraj o polišestih z navadnim darovanjem, čegar znesek se oberne za uboge Vincencijeve družbe.

Jarc.

Novoposvečenci letošnji v Gorici so gg.: Moskat Fr. iz Novakov, Štrebelj Edv. z Gorjanše, Razpet Fr. iz Cirknega, Rossi Fr. iz Gradca, Tabaj Andrej od sv. Andreja, Vidmar Jan. iz Dola.

Pri letošnjih eksercijah v Alojzijevišču je bilo čez 100 gg. duhovnov. Vodil jih je verli gosp. H. Hurter S. J., sin ranjcega slavnega kanonika H. Hurterja, ki je bil ~~pogreben~~ kalvinski škof na Švicarokem, po spreobrnjenju pa državni historiograf na Dunaju. Brat č. g. ~~zazuta~~ je tudi duhoven, na Dunaju.

Dr. Leop. Gregorec je v ptujskem volilnem okraju z vsimi 341 glasovi proti enemu zvoljen za državnega poslanca. Bog daj srečo!

Kolera se je prikazala tudi na Kranjskem; v občini Loškem Potoku — zlasti v Travniku, kjer je zbolelo 15 ljudi in nekaj tudi umerlo. Bog nas obvari te šibe!

Potreben opomin zastran šolcev in sv. leta je ta: Starši in osterbniki naj gledajo, da bojo njih otroci, dijaki itd., predno počitnice minejo, sveto leto opravili.

Pri sprejemanju taci, ki želé iz študentovske kuhinje pomoč dobivati, se bo na to gledalo. Na počitnicah imajo k temu lep čas in Bog bo potem štaršem pa šolcem samim pri učenju dajal večí blagoslov.

Procesije sv. leta v Ljubljani tretjič: I. Stolnica 5. sept. II. Sv. Jakob 8. sept. III. Frančiškanska 12. sept. IV. Sv. Petra 26. sept. V. Ternovska 3. oktoba.

Sedaj vse popoldne ob poljubni uri.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Za provizorje gredo čč. gg.: Jan. Sirnik k D. M. na Zilli; Mat. Moser v Grades, in Jan. Vaneček v Kameče. — Prestavljeni so čč. gg.: Leopold Pazdera za kaplana pri glavni fari v Celovci; Šimen Čemer za mestnega kaplana v Volsberg. Na njegovo mesto gre Karol Rous za kaplana v Spodnji Dravberg; baron Askani Zucco pride za kaplana v Zgornjo Belo. — Umerla sta gg.: Boštjan Smeričnik, Jarnej Majhar. R. I. P.

V Teržaški škofiji: Čast. gosp. Ignacij Meško, kurat v Movraži, zapusti Teržaško škofijo in se premesti v Poreško. — Čast. gosp. Anton Nikolić premeščen je kot duhovni pomočnik iz Buzeta v Pićan, v Buzet pa pride novomašnik g. Ivan Kopač. — Razpisana je kuracija v Movraži do 16. septembra, župnija v Vološkem pa do konca septembra t. l.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Blagorodni g. nadzornik Žumer 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Hočevan iz Št. Lor. 2 gld. — Čast. gosp. župnik Mat. Tavčar 10 gld. — Neimen. 1 gld. 20 kr. — Čast. g. kapl. Greg. Šlibar 1 gld. 50 kr.

Za bratovščino čistega Spočetja katoličanom v Bosni: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Č. Š. Zupan 25 gld. — Iz Št. Lorenca po č. g. župniku Ant. Hočevan 3 gld.

Za srednjo Afriko: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. Š. Zupan 25 gld. — Č. g. Bl. Muhovec 60 kr. — Čast. g. M. Molek 2 gld. — Iz Stare cerkve po č. g. J. Porentu 5 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za brat. Sv. R. Telesa: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za hiralnico: Čast. Š. Zupan 25 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. Bl. Muhovec 4 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Č. g. Bl. Muhovec 1 gld.

Za frančiškanski samostan v Rimu: M. O. 1 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Neimenovan 3 gld.

Za sveto leto: G. K—r. 1 gld.

Za sv. Očeta: J. M. 5 gld.

Za misijone: Nekdo 5 gld. „za sv. leto.“

Za altar sv. Antona v Štangi: Neimenovan 1 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. G. v Št. R.: Zadevo smo izročili g. Žl. in se bode osebno vpravljala. — G. —l—: Oziroma na vaše razmére je bolj prav, da o tem molčimo. Brez zamére. — G. B. v D.: Nekaj bo že — G. Bern.: Reč oddana sl. dež. odboru.